59e jaargang. — N° 24 | Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden | Zaterdag, 23 Maart 1912

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten **franco** gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

Voor getrouwden.

Ik weet niet wat er aan scheelde, maar Bet, de vrouw van Kobe, mijnen buurman, moest wel erg op mij gebeten zijn.

Eertijds, als ik haar tegen kwam, was het altijd gulhartig : « Dag Jan ! » en als ik haar nu ontmoet, dan beziet zij mij ter nauwernood, en zij bromt zoo iets, half binnensmonds « Hm ! dag ! » Met zure gezichten kan ik slecht om ; ik moest daar het mijne van hebben. Ik ging dan zoo kwansuis eens binnen : « Dag Bet ! hm ! »

— 't Is nog al koud vandaag, Bet ! hm !

— Maar Bet in Godsnaam, wat scheelt er toch, Kobe is toch niet ziek ? Het rookt toch niet in huis ?

Toen brak de wolk los ! Ja wat mankeert er aan ? Dat moogt gij wel vragen ! sedert dat gij Jan, in de gazet schrijft, spreekt gij maar altijd van uw Cato ! Cato hier, Cato daar, alsof er maar eene Cato op de wereld ware, de uwe ! En mijn Kobe ! 't Is of want ik voor hem niet bestond ! Wip, huis in !... Wip huis uit ! als ware hij bang dat huis en dak hem op den kop ging vallen ! als hij al eens ja, — eens neen, — antwoordt, dan mag het schoon weder heeten.

— Ah ! mijne goede Bet !

Elk huisken
Heeft zijn kruisken !

Zoo zingen wij 's maandags in de H. Familie ; maar wat mijn Cato aangaat, dat zeg ik u rechtuit, daar houd ik bliksems veel van ; en dat verdient zij. Gij weet nog wel Bet, dat, toen ik van den troep terug kwam, ik zoo 'nen viezen kwast was, en God weet hoe dat zou geëindigd hebben, hadde ik toen mijne Cato niet tegen gekomen.

In 't begin, als de wittebroodsweken zoo wat voorbij waren, begon ik ook al eens woest en stuursch te zijn ; ik vloog al eens tegen haar uit, en zat liever in de « Gulden Kan » als te huis bij de stoof, maar Cato, deed of zij niets hoorde of zag en zij zweeg ! Ik geloof dat zij 's morgens in de Mis eenen goeden voorraad patientie ging op doen, anders kon ik er niet wijs uitworden ; ik mocht al eens kijven en op mijnen poot spelen, 't deed er niets toe, Cato zweeg maar ; en als ik, na eens huiselijk onweder weer binnen kwam, had Cato al weer een opgeruimd gelaat, nooit preutelen, nooit geen scheef gezicht ; had ik zondags 's avonds al wat te lang in de « Gulden Kan » gezeten, en er wat diep in gekeken, 's maandags 's morgens als ik met pijn in den kop van de trappen kwam steeg de geur van eene goede tas koffij mij al tegen van op de trappen. Wij hadden het toen wel niet te breed, maar 't lief vrouwtje, kon alles zoo keurig op orde zetten ! De kamer was al gewasschen en opgeruimd ; de kinderen kwamen al frisch en netjes aangekleed, op mij toegeschoten : dag Pa ! goeden morgen Pa ! en ik hoefde voor de aanraking hunner neuskens niet vies te zijn, daar zorgde moeder wel voor.

En als ik dan 's middags of 's avonds wat vermoeid van mijn werk terugkwam, dan stond de soep al te dampen en te rooken, op een grijs maar toch heel proper tafellaken ; en de patatten die keken u met geene groote oogen aan, maar schenen als gouden eierdooiers tegen te lachen ; en daarbij al weer een opgeruimd gezicht... dat ik de saus wel zou vergeten hebben, zoo smaakte het mij.

Zie, Bet, mijn Cato heeft door haar liefderijk doen en laten den kwast er uit gekregen, en van mij eenen heelen anderen mensch gemaakt, en ik ben heel zeker, dat uw Kobe ook zoo is, indien gij zijt gelijk mijn Cato.

Ja, ik ben fier op mijn Cato : en nu is Cato ook fier op haren Jan ! 's Zaterdags ligt mijnen blauwen kiel schoon gewasschen gereed ; aan mijn hemd, schoon opgestreken, mankeert geen enkel knoopke ; en als ik dan 's zondags naar de Mis ga, dan ziet zij mij met innige voldoening van achter de witte gordijnen na ; dat weet ik zeker ; en :

Met mijn halsband over d'ooren
En mijn hoed op zij gezet,
Meent zij iedereen te hooren :
« Ach wat is die Jan toch net ! »

En dan voegt zij er al glimlachende bij :

Ach, hoe net ! ach hoe net !
Ach wat is mijn Jan toch net !

— Gij zijt toch een gelukkige kerel Jan !

— Gelukkig ! Ja dat zijn wij nu, Bet ! maar wees maar niet jaloersch of bedroefd ! Gij kunt het ook zoo hebben als gij wilt : dat kost wel wat kristelijke moeite, maar 't is ook de moeite waard. 's Avonds bidden wij altijd samen 't rozenhoedje. Onze kleinste kan al goed voor op bidden ; na 't rozenhoedje, nog eenige vaderonzen achterna. — Een vaderons voor Pa, opdat God hem altijd gezond en braaf moge bewaren. — Een vaderons voor moeder, om God te bedanken voor hare goede voorbeelden ; — Een vaderons voor ons, opdat wij het goede voorbeeld van onze ouders altijd mogen volgen ; enz. enz. Ah Bet ; dikwijls moet ik met mijnen zakdoek eens onder de neus vrijven ; anders zouden ze nog wel meenen dat ik aan 't weenen ben ; maar laat ze maar loopen, 't zijn immers tranen van innig geluk en vreugde !

Voor dat het nu zoo verre was, in 't begin, sporde ik ook al eens, omdat Cato alle dagen naar de mis wilde gaan als zij maar eenigzins den tijd had ; maar dat is nu uit ; voorbeelden trekken en nu, als het werk niet al te druk is, ga ik zelf mee ; vader en moeder zaliger deden zulks ook ; en nu ondervind ik, dat wij daar door niets ten achteren geraken ; verre vandaar : ik zie ons kamertje altijd even schoon opgeridderd ; de kleeren van de kleinen zijn altijd eens goed gelapt ; en onze spaarpot die groeit aan, groeit aan, dat ik bijna voor eene overstrooming begin te vreezen !

— Maar Jan, zei Bet ; gij zijt een echte kwezelaar geworden !

— Ja, en neen, Bet, als gij daar door verstaat, een brave, deftige kristelijke man, die iedereen het zijne geeft, maar eerst en vooral zijne plicht volbrengt jegens zijnen oppersten Heer van hierboven, ja dan ben ik een kwezelaar ; die courage heb ik nu... en als mijn vrouwtje mij zegt : Jan, 't is de eerste Vrijdag der maand : of, «Jan, morgen is het een schoone kristelijke feestdag ; of 't is morgen Hoogtijd ;» dan weet ik wat dat beteekenen moet ; als wij dan 's morgens, ik en mijn Cato, en onze oudste, van de communiebank komen ; o Bet, zwijg er mij van ! dan weten wij wat het is *gelukkig zijn* ; daar kan de koning met zijne millioenen en zijne paleizen niet tegen aan ! en als wij dan samen uit de kerk naar huis gaan ; ik weet niet, dan schijnt mij de zon een heel ander gezicht te hebben ; en de bloemen schijnen ons toe te lachen !... en de eenvoudige musch die door de heggen pilpt, schijnt ons een schaterende nachtegaal !

Ah, Bet ; wij zijn nu al bijna 35 jaren getrouwd, onze haren beginnen al te grijzen, onze wangen zijn al niet meer zoo glad, en roosverwig ; maar als wij te huis komen, zijn onze harten nog zoo jong en zoo frisch en zoo minnend als op onzen trouwdag...

Bet wilt gij het ook zoo hebben...!
Doet dan ook zoo als Cato van...

Jan Tamboer.

Passiezondag.

(O CRUX, AVE...)

Gegroet, o Kruis, onze een'ge steun !
Dat Hij, die in uw armen
Den geest eens gaf, vergiff'nis leen',
De zondaars will' erbarmen
En de rechtvaardigen genade
In overvloed will' schenken !
O bron van heil, Drievuldigheid,
Gewaardig te herdenken
Dat alles wat er leeft op aard
U prijzen wil en loven,
Dat de overwinning van het Kruis
Leidt tot de Hemelhoven.

(Uit de Feestgedichten « 1e reeks, van J.L. » Bij Van In, te Lier, aan 40 centiemen.)

Kinderen lief, vergeet het niet.

Nimmer op uw levensdagen,
Kindren scheen zoo schoon een dag,
Als die welke in heil en zegen
't Englen brood u nutten zag :
Als uw God vol welbehagen
De eerste maal zich gansch u biedt ;
« 't Is de schoonste van uw dagen,
« Kinderen lief, vergeet het niet !

't Scheen mij Jesus daalde neder,
Uit zijn hooge gloriewoon
Met een hemelvreugde teeder
In uw herten rein en schoon !..
'k Hoorde zangen voorgedragen,
Die u zongen 't goddelijk lied :
« 't Is de schoonste van uw dagen,
« Kinderen lief, vergeet het niet !

En met Jesus daalde mede
Glorievol zijn Englenstoet,
En een stem zong : heil en vrede
Aan het kind van rein gemoed.
En hun koor in welbehagen
Stemde samen 't Goddelijk :
« 't Is de schoonste van uw dagen,
« Kinderen lief, vergeet het niet !

En een teerbeminde vader
Knielde naast uw zijde neer,
En een moeder die trad nader,
Dankend met u God den Heer,
En hun bede voorgedragen
Scheen 't herhalen 't Godlijk lied :
« 't Is de schoonste van uw dagen,
« Kinderen lief, vergeet het niet !

Blijft dan, kinderen, heel uw leven
Met den zegen van den Heer,
Heden U zoo mild gegeven
Trouw aan deugd en christene leer ;
Dat in vreugd en welbehagen,
Elk in u het geluk steeds ziet.
« Van die schoonsten uwer dagen.
« Kinderen lief, vergeet het niet.

Het Werk van het Heilig Land.

Op Palmenzondag (31 Maart) zal, naar gewoonte, in alle kerken en openbare bidplaatsen van ons bisdom de jaarlijksche omhaling gedaan worden voor het Heilig Land.

Deze colecte geschiedt krachtens het voorschrift van verscheidene Pauzen. De zending van het Heilig Land is sedert verscheidene eeuwen aan de Orde der Minderbroeders toevertrouwd. Nu, deze aalmoezen dienen niet alleen om in de groote en menigvuldige noodwendigheden dezer uitgestrekte missie te voorzien, maar vooral om die driemaal Heilige Plaatsen onzer verlossing, in naam van gansch het kristendom te bewaren, te verdedigen, te vereeren en deze die, helaas in de macht der ongeloovigen of scheurmakers zijn gevallen bij gelegenheid terug te bekomen.

Groot en menigvuldig zijn de geestelijke voorrechten welke de weldoeners van dit zoo uitmuntend werk genieten. Volgens eene bulle van Pius VI, worden alle geloovigen, die volgens hun vermogen tot dit zoo godvruchtig werk bijdragen, deelachtig in alle missen, gebeden, boetplegingen enz. van de Minderbroeders en van alle geloovigen van het Heilig Land, alsook van al degene die de Heilige Plaatsen komen bezoeken en vereeren. Bovendien worden er jaarlijks door de Franciskanen van Palestina meer dan 20,000 missen voor de levende en overledene weldoeners opgedragen.

Wij durven verhopen, dat de eerbied voor de Heilige Plaatsen en de voornoemde gunsten iedereen zal aanzetten, om dit uitmuntend werk meer dan ooit door milde liefdadigheid te ondersteunen.

ALLERLEI NIEUWS

TWEEDRACHT IN HET LIBERALE KAMP. — De Brusselsche liberale Vlamingen hebben van hunne Brusselsche partijgenoten den stamp van den ezel gekregen. De liberale Vlamingen beweerden eerst een afzonderlijken lijst te vormen ; nu zeggen zij, niet afzonderlijk op te komen maar met witte brieven te stemmen Algemeen wordt het bevestigd : Van liberale zijde hebben de Vlamingen niets te verwachten ; willen wij den opbloei van ons Vlaamsch volk, dan moeten wij steunen kunnen op eene katholieke regeering.

— Zwakke lieden bleek van keur,
Neemt om u meer op te beuren,
't Beste middel wijd beroemd.
Samson-Kina wordt 't genoemd.
Samson-Kina, Zuivere Kina wijn,
Jacques Neefs, Antwerpen.

— ROODE WINSTEN. — De socialistische cooperatieven hebben in 1911, voor 45 millioen frank zaken gedaan en eene winst afgeworpen van 4,250,000 frank. Zoo schrijft de « Action démocratique ». Een enkel vraagsken : Hoeveel van die groote winst hebben de socialisten besteed aan volkswerken ?... We meenen niet verre onder de waarheid te blijven met te zeggen : ZERO !

— VOOR UWE VLOEREN, eischt altijd de cementtegels merk **F** van G. FIEVE & Cie, Gent. Het zijn de beste.

— TWEE CIJFERS DIE VOLDOENDE ZIJN. — In de tien laatste jaren, bij het opmaken harer begrooting, schatte de regeering haren boni op 5 millioen fr. De oppositie riep luidkeels dat de regeering den toestand veel te rooskleurig inzag. En welk was de uitslag ? Niet 5 millioen maar 63 millioen schoot er over. Ziedaar hoe de katholieke regeering het land bestuurd.

— EEN DOOS
« Borstpastillen van O. Francken »
apotheker, te Tongeren,
is voldoende voor de genezing van alle soorten van verkoudheid.

— ONTDEKKING DIE GROOTE GEVOLGEN ZAL HEBBEN. — Professor Ostromyslensky van Moscou heeft kunstmatige caoutchouc weten te vervaardigen. De natuurlijke caoutchouc kostte 20 fr. de kilo, de kunstmatige caoutchouc zal slechts 3,80 fr. kosten. Ge ziet van hier den invloed dat dit zal te weeg brengen op het meerder gebruik van velos, motocycletten en automobielen, om enkel van dit te gewagen.

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groensej markstraat, 33, Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856.
Horlogiën in allen aard met grooten afslag.

— DE AANGROEI VAN PARIJS. — In 1801 telde Parijs 547,756 zielen, in 1831, 785,862 ; 1846, 1,053,897 ; in 1856, 1,174,346 ; in 1861 met de nieuwe omheining, 1,696,141 ; in 1872, 1,851,792 ; in 1886, 2,344,550 ; in 1896, 2,536,834 ; in 1906, 2,763,393, en in 1911, 2,888,110. Het departement van de Seine had in 1801, 631,808 inwoners, in 1911 reeds 4,154,042. In Parijs staan 80,639 huizen met 1,123,634 huishoudens ; het zij gemiddeld 4 huishoudens per huis.

— HET SCHIJNT dat een schoone chromo thans de pakken van een kilo Trappisten Chicorei Vincart vergezellen.

— EEN MISGREEP. — Jan Kalfskop is bezig met zich te scheren. Hij geeft een termen snok, snijdt zijn neus af, laat het scheermes vallen op zijnen grooten teen, die ook lost, grijpt den teen, zet hem in de plaats van den neus, en den neus waar den teen gestaan had, zoodat hij nu altijd zijn schoen moet uittrekken om zijn neus te kunnen snuiten.

Daarvoor moet ge Kalfskop heeten.

— IK WAS VERPAKT, ik hoeste dag en nacht en niets hielp mij, toen men mij aanraade de Borstpastil Walthery te gebruiken welke mij in min dan drie dagen genezen heeft. (Uit eenen brief van Mej. El. Galeur van Brussel.)

HOPJES DE BEUKELAER

— HET WERK NIET — Twee straatkeerders, waarvan de eene vijftig en de andere een luiaard is die altijd mort, zijn aan 't keuvelen.

« Ze moesten al de bazen afschaffen, zij verrichten toch het werk niet, zooals men gisteren op de meeting zei » ! zegt de ontevredene.

« Zoo », wedervoert de andere, « beginnen we dan maar met den stok van onzen bezem weg te gooien ; die doet immers ook het werk niet ».

De andere bleef het antwoord schuldig.

— WIE AAN HOOFDPIJN onderworpen is (draaiingen, schele hoofdpijn, geraaktheden) moeten de antislijmachtige Walthery Pil gebruiken, indien zij in korten tijd genezen willen.

— RIK, die zich op aarde verveelde, ging op bezoek bij den H. Petrus aan de hemelpoort.

— Hoe is 't hier met den tijd ? vroeg hij.

— Duizend jaren op aarde zijn hier voor ons als een minuut, antwoordde St-Pieter.

— En hoe staat het hier met het geld ? informeerde Rik verder.

— Och, honderd duizend franken zijn hier als één cent antwoordde St. Pieter weer.

— Geef mij dan eens zoo'n hemelschen cent, vroeg Rik.

— Best ! zeide de wachter van den hemel, maar wacht dan... een minuut !

— VLAAMSCH... MET HAAR OP ! — In de postbureelen kan men nu eenen plakbrief lezen de loterij der tentoonstelling van Charleroi aanbevelende.

Wij schrijven letterlijk af :

« Tombola onder het toezicht van de Regeering.

» Trekking *aan* het einde April 1912.

» Van de loten van minstens 25000 fr., wordt » 5 t. h. afgetrokken ten voordeele van een of » meerdere weldadigheidswerken door de re- » geering aan te duiden ».

Prijs van *den* Biljet : 2 frank !!...

— GOED NIEUWS VOOR DE KAALHOOFDIGEN. — Zekere dokter Szekely, van Budapest, zou een opschuddingwekkende uitvinding gedaan hebben. Het haar niet kunnende teruggroeien, heeft hij uitgevonden het te planten.

Ziehier eenige bijzonderheden over zijne methode, die hij uiteen gezet heeft voor de « Maatschappij der Hongaarsche Geneesheeren ».

Hij bindt te samen een uiterst fijnen draad en een gesteriliseerd haar en plant die bij middel van een klein toestel in den hoofdschedel, als men het zoo mag uitdrukken. Het haar wordt daarna met kleine gouden haakjes vastgemaakt (?)

De dokter kan aldus 300 tot 500 haarkens per uur planten. Natuurlijk groeit het haar niet, maar men kan geen verschil zien tusschen deze soort pruik en het echt haar.

PETIT BEURRE PAREIN

— HENNEN LEGSTERS. — De goede legster zijn deze, die gevoed zijn met het *beste voedsel* van het Syndikaat van Landen, (eenig fabriekant). Vereischt geplombeerde zakken met het gedeponeerd merk.

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE.
Marmers, Schilderijen,
Sèvres, Saxe, Copenhague (echtheid gewaarborgd). Kleine meubels.
Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

— *Hoest, Verkoudheden, Pastillen Keating.*
Zie de aankondigingen.

COFFRES-FORTS FICHET
tegen diefstal

— FONTEINPENNEN van af 0,50 fr.
Met goude pen van af 4,75 fr.
Boekhandel COLLÉE, Tongeren.

— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u tot de apotheek Gauthier, Mechelen.

— GROOTHANDEL IN WIJNEN. — Ch. Canteloup. 1r cru Bourgeois Supérieur van St-Estèphe, eigendom der Naamlooze Maatschappij, oud Huis Léon & Jules HYE DE CROM, wordt bijzonder aan de Heeren Wijnhandelaren aanbevolen. Château Canteloup werd in 1906, dank aan de zorgvuldige teelt, met den eersten prijs bekroond op de Landbouwtentoonstelling van den Médoc.

Voor prijzen, beleefd verzoek zich te wenden aan den zetel der Maatschappij te Gent of aan Château Canteloup, St-Estèphe, Médoc, Frankrijk.

N. B. — De aandacht der Heeren Wijnhandelaren wordt er op gevestigd dat Château Canteloup enkel echt is met het brandmerk van 't kasteel.

Niet te verwarren met andere wijnen van denzelfden naam die niets gemeens hebben met de Médocwijnen en niet als CHATEAU Canteloup mogen verkocht worden.

Huis COLLÉE,
Groote Markt, Tongeren
DEPOT VAN DEN
INKT GIMBORN

KOSMOS
Maatsch. Levensverz. Lijfrente enz. opgericht te **Zeist (Holland) 1862**, in België werkende sedert 1882. Waarborgfonds : 66,880,735 fr. *vraagt AGENTEN* met goede relatiën, tegen voordeelige conditiën. — Tarieven gratis op aanvraag toegezonden.
Brieven Directie voor België : **59, Boulevard Anspach, Brussel.**

Bij G. Van Even-Pansaart
VLASMARKT, TE TONGEREN,
altijd te bekomen allerlei soorten van **fruit aardappelen en groensels.**

De helft beter koop !
Verzekeringen van allen aard.
GUNSTIGSTE VOORWAARDEN.
Waarborg van den Staat.
Hoofdagent : Henri DENIS,
Piekelpoelstraat, 27, TONGEREN.

PAPIEREN ZAKKEN
Gewoon witte en dikke bruine
CIGARENZAKJES
— *MET OF ZONDER FIRMA.* —
INPAKPAPIER in alle hoedanigheden,
Boterpapier, enz.
PRIJZEN BENEDEN ALLE CONCURRENTIE.
IN DE
TONGERSCHE PAPIERHANDEL
Huis H. COLLEE & Cie

HET GEHEIMZINNIG HUIS

(39e VERVOLG).

Inderdaad behoefde de notaris het deksel van de kist slechts even op te lichten om zich te overtuigen van hetgeen hij weten wilde. Hij sloot het haastig weder, bedekte de kist met wat losse aarde, en verliet den kelder met Martina, na haar nogmaals op het hart te hebben gedrukt van aan niemand iets te zeggen voor de tijd daartoe gekomen zou zijn. Hij reinigde nu zijne handen en kleeren van de daaraan klevende onreinigheden en begaf zich toen naar de leeskamer, zoo kalm alsof er niets gebeurd ware.

— Wel, begon hij, Miss Betty, — ik bedoel mevr. Mann, — heeft u moeten bekennen dat er in de afgeslotene kamers inderdaad niemand huisde ?

En hij keek naar Betty, die zat te praten met mevr. Lumley, maar inderdaad aan heel andere dingen dacht. Zij brandde van verlangen om te weten wat de notaris in de kist gevonden had. Van de waarheid echter had zij nog niet het flauwste vermoeden.

XXIII.

Ook de secretaris, die M. Merton scherp in het oog vatte, bespeurde aan hem nog niets onrustbarends. Eerst toen M. Merton aan kapitein Mann een paar woorden toefluisterde, met het gevolg dat deze de kamer verliet, begon Rennie toch lont te rieken. Met eene zijwaartsche beweging zocht hij nu de nabijheid van de deur. Maar M. Merton nam hem bij den arm en zegde :

— Een oogenblik nog. Gij hadt mij immers nog iets te zeggen ? Daartoe is nu wel de beste gelegenheid. Ik zal de dames wel weten weg te krijgen.

Zoo gezegd, zoo gedaan. Aan Betty en Ursula werd te verstaan gegeven dat zij Lady Marcia naar huis behoorden te geleiden, en weldra was in de leeskamer de notaris met Rennie en mevr. Lumley alleen. Nauwelijks echter had M. Merton aan mevrouw Lumley verzocht eene tas thee voor hem in te schenken, of daar kwam Betty weer de kamer binnengeloopen en liep, verschrikt, naar Rennie toe en fluisterde hem in 't oor :

— Daar is de policie ! Als ge bang zijt, loop weg door den tuin !

Rennie sprong op en wankelde naar het venster.

— Wat bedoelt ge ? Wat weten zij ? stamelde hij.

— Dat weet ik niet. Ik weet van niets. Maar zij komen. Waarom vlucht ge niet ?

Maar Rennie verroerde zich niet, en zijn gelaat werd als steen.

— Neen, zegde hij. Ik kan niet vluchten. Het is te laat. Ik zal mijn lot ondergaan. Ik ben schuldiger dan ge denkt. Maar ik... ik dank u voor voor uwe goedheid, dat ge... dat ge mij nog hebt willen redden.

Hij zonk op een stoel en sloeg krampachtig zijne handen om de leuningen, terwijl de deur wederom openging en kapitein Mann, gevolgd door twee policieagenten, de kamer binnentrad.

Betty kon nauwelijks staan. Zoo hevig was de spanning in welke zij verkeerde. Noch zij, nog haar man had tot dusver 't geringste vermoeden van de beschuldiging die de notaris tegen Rennie zou kunnen inbrengen.

Daar wende M. Merton zich tot de agenten :

— Ik beschuldig dezen man, Roderick Rennie, van bedrog en vervalsching, zegde hij. Dat hij het lijk van wijlen zijne patronesse, mijne cliënte, Miss Johanna Evering, heeft verborgen in den kelder van het huis hiernaast, hare handteekening vervalscht heeft onder verscheidene brieven en documenten, en zich gelden heeft toegeëigend, die behoorden aan hare erven.

De verbazing en de ontsteltenis, door deze woorden teweeggebracht, deden in het eerste oogenblik, het gansche gezelschap verstommen.

Vooral Betty was door de akelige onthulling als vernietigd. Mevrouw Lumley brak in een jammerlijk snikken uit, kapitein Mann trachtte zijn vrouwke te sussen, en Rennie liet zich zonder protest in hechtenis nemen.

— Zoo is 't, zegde hij heesch. Ik weet dat het alles kan bewezen worden. Ik heb geen hand gehad in haren dood, maar toen ik haar dood vond, kwam het gansche plan in mij op, en de verzoeking is mij te sterk geweest. Overigens, wat heb ik daarmee misdaan ? Ik heb aan ieder gegeven wat hem toekwam, en voor mij zelf heb ik niets genomen dan mijn salaris en hetgeen ik besparen kon op de huishoudingskosten. Wien heb ik te kort gedaan ? Niemand !

— O, Roderick, jammerde mevr. Lumley in haar hoekje, hoe hebt ge zoo iets kunnen doen ? Gij die altijd zoo'n brave jongen waart !

Hij schudde wrevelig zijn hoofd.

— Genoeg, tante, zegde hij. En daarna tot Betty : Zij is aan de zaak zoo onschuldig als een pasgeboren kind, behalve hierin, dat zij zich door mij liet overhalen om zich voor eene verwante van miss Evering uit te geven en niet van mij.

Het snikken van mevrouw Lumley was onbedaarlijk.

— Ik wist wel dat er iets niet in orde was, zegde zij. Het was niet natuurlijk dat zij hare eigen nichtjes niet wilde zien, terwijl zij toch wel mij bij haar toeliet ! Hoe heb ik zoo blind kunnen zijn ! O, wat een vreeselijk ding !

— Niemand valt u hard, fluisterde Betty vriendelijk. Ge zijt altoos lief en goed voor ons geweest.

— Ik had wijzer moeten zijn ! Ik had mij niet door hem moeten laten bepraten ! Ik had hem moeten doorzien, dat hij geen zuiver spel speelde, toen hij mijne hulp inriep, om een van die meisjes te kunnen trouwen.

— Stil nu, tante, viel Rennie barsch in, dat gelamenteer dient tot niets. Houd uw mond .. Ik ben gereed. Laat ons gaan.

En met een laatsten blik naar Betty, die stil naast haren man stond te schreien, verliet hij met de agenten het huis.

En nu kwam van M. Merton het relaas, hoe zijn argwaan het eerst gewekt was geworden door Betty's brief, en hoe hij besloten had zelfs haar niet te doen weten dat hij kwam, hoe hij, om Rennie te overrompelen, door den tuinman den kelder had doen openbreken, en hoe hij Martina de kamermeid gedwongen had, hem den inhoud te verraden van de verdwenen kist.

Met het oog op hetgeen er nu verder nog volgen moest, — het inroepen van deskundigen, om zoo mogelijk nog de oorzaak van Miss Evering's dood te bestatigen, het gerechtelijk onderzoek, en den bij dit alles onvermijdelijken oploop van menschen voor het huis, — stelde hij voor dat de dames voorloopig elders een onderkomen zouden zoeken.

Kapitein Mann wilde zijn vrouwtje naar een logement brengen.

— O, neen, fluisterde Betty, dat kost zooveel geld, — en wij zijn zoo arm !

Maar de kapitein lachte, en M. Merton, die hare woorden had opgevangen, zegde :

— Ge schijnt niet te weten, mevr. Mann, dat uwe tante aan u en uwe zuster, na aftrek van eenige kleine legaten, haar gansche vermogen heeft nagelaten. Ik mag u dus wel het tegendeel van arm, zelfs zeer vermogend noemen.

Deze mededeeling deed de ongelukkige mevr. Lumley opnieuw in tranen zwemmen, — misschien wel ietwat ongemotiveerd, aangezien zij zelf toch in geen geval iets van Miss Evering te verwachten had gehad. Betty echter was schier overstelpt van geluk, bij de gedachte dat haar man nu niet langer afhankelijk was van een autocratischen vader, dat zij zijne schulden betalen en hij zijne positie bij het leger behouden kon.

— Laten wij 't gauw aan Ursula gaan vertellen, jubelde zij.

— Vooruit maar, zegde haar man.

Eerst nog wierp hij eene medelijdende blik naar de arme oude ziel, die daar gansch ontroostbaar in den hoek zat.

— Wij moeten iets voor haar doen, fluisterde hij.

— Ik zal M. Merton er over spreken, gaf Betty ten antwoord.

En aldus geschiedde, met 't gevolg dat mevr. Lumley's tranen werden gedroogd, — vooreerst door de toezegging van eene kleine jaarlijksche uitkeering, die haar eene zorgelooze ouden dag verzekerde ; en ten tweede, door de belofte dat er tegenover haren neef met alle mogelijke genade zou opgetreden worden, aangezien hij toch eigenlijk niemand benadeeld had, dan zich zelf.

(Wordt voortgezet).